

K A Ž D Ě
S R D C E
J E
B R Á N O U

S E A N A N
M C G U I R E O V Á

Každé srdce je bránou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Seanan McGuireová
Každé srdce je bránou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KAŽDÉ SRDCE JE BRÁNOU

SEANAN
McGUIREOVÁ

COO
BOO

PRO TY PODLÉ

ČÁST I

ZLATÁ ODPOLEDNE

BYLA JEDNOU JEDNA HOLČIČKA

Dívky nikdy nebyly přítomny vstupním pohovorům. Jen jejich rodiče, opatrovníci, zmatení sourozenci, kteří jim tolik chtěli pomoci, ale nevěděli jak. Pro potenciální studentky by bylo příliš těžké tam sedět a poslouchat, jak lidé, které milovaly nejvíc na světě – na tomto světě –, považují jejich vzpomínky za bludy, jejich zážitky za výmysly, jejich životy za neléčitelnou nemoc.

Ale co víc, kdyby Eleanor poprvé viděly oblečenou ve spórádané šedé a jemně fialové, s úhledně sčesanými vlasy, jako by byla jen nějaká usedlá postarší tetka z dětských pohádek, narušilo by to také jejich schopnost vybudovat si důvěru ke škole. Sku-

tečná Eleanor byla naprosto jiná. Slyšet, co tam říká, by všechno jen zhoršilo. Vysvětlovala neskutečně opravdově a upřímně, jak její škola pomůže vyléčit úplně všechno, co se v hlavičkách těch ztracených oveček porouchalo. Vezme si ty zlomené děti na nějakou dobu k sobě a zase je scelí.

Samozřejmě že lhala, ale případné nové studentky neměly šanci to vědět. A tak Eleanor požadovala nejdříve setkání se zákonnými zástupci v soukromí a při něm dokázala prodat svoje lži se zaujetím a umem jako rozená šejdířka. Kdyby se všichni opatrovníci někdy sešli a porovnali si poznámky, zjistili by, že má scénář vypilovaný jako dobře promazanou zbraň, kterou také ostatně byl.

„Je to vzácná, ale nikoli ojedinělá porucha, která se projevuje u mladých dívek na prahu ženství,“ říkala a dala si záležet, aby se zoufalým a unaveným opatrovníkům další zbloudilé dívanky dívala do očí. Při vzácných příležitostech, kdy hovořila s rodiči chlapce, proměnila lehce svůj proslov, ale jen jak situace vyžadovala. Pracovala na tom už dlouhá léta, a tak dobře věděla, jak využít obavy a touhy dospělých. Chtěli pro své chráněnky to nejlepší, stejně jako ona. Jen měli zkrátka naprosto odlišné představy o tom, co by to „nejlepší“ mělo být.

Rodičům říkala: „Jde o klamavé představy a nějaký čas strávený mimo domov by mohl pomoci.“

Tetám a strýcům říkala: „Není to vaše chyba a já vám mohu nabídnout řešení.“

Prarodičům říkala: „Nechte mě pomoci. Prosím, nechte mě vám pomoci.“

Ne všechny rodiny souhlasily s myšlenkou, že je internátní škola to nejlepší řešení. Ze tří potenciálních studentů jí většinou jeden proklouzl mezi prsty a ona se pro ně rmoutila. Jejich život totiž bude výrazně těžší, než by musel být, kdyby

je mohla zachránit. Radovala se ale za všechny, kteří jí byli svěřeni do péče. Budou tak alespoň moct být s někým, kdo jim rozumí. I když už nikdy nebudou mít možnost dostat se domů, budou mít někoho, kdo pro ně bude mít pochopení, a budou mít společnost vrstevníků, což byl poklad k nezaplacení.

Eleanor Westová trávila své dny tím, že studentům dávala to, co ona sama nikdy neměla, a doufala, že to jednoho dne bude stačit, aby si mohla vykoupit cestu zpátky na místo, kam patřila.

1 ODEJÍT Z DOMOVA A PŘIJÍT DOMŮ

Zvyk vyprávět, tvořit cosi zázračného z obyčejných věcí, bylo těžké prolomit. Vyprávění přišlo jaksi přirozeně po určitém čase stráveném ve společnosti mluvících strašáků do zelí a mizejících koček; svým způsobem to byla metoda, jak se člověk dokázal udržet nohama na zemi a stále viset na tenoučké niti kontinuity, která probíhá všemi životy, aniž by záleželo na míře jejich podivnosti. Vyprávěj o neskutečných věcech, převed' je do příběhu a budeš je mít pod kontrolou. Takže:

Venkovské sídlo stálo uprostřed čehosi, co by se mohlo považovat za pole, kdyby to nesloužilo jako pozemek u domu. Tráva byla dokonale zelená, stromy poblíž budovy perfektně

zastřížené a v zahradě bujela záplava barev, které jinak běžně existují snad jen v duze nebo v bedně s dětskými hračkami. Černá stužka příjezdové cesty se vinula od vzdálené brány až k domu, kde vytvářela smyčku a elegantně se rozšiřovala do místa pro zaparkování těsně před vstupní verandou. Ke vchodu přijelo auto, křiklavě žluté, a zároveň jaksi omšelé v porovnání s pečlivě uspořádaným okolím. Zadní dveře bouchly, auto se zase rozjelo a nechalo za sebou dospívající dívku.

Byla vysoká a štíhlá a nemohlo jí být víc než sedmnáct, kolem očí a úst se zdála jaksi nehotová, zjevně tedy ještě byla v procesu, který dokončí teprve čas. Na sobě měla černou – černé džíny, černé kotníčkové boty s drobnými černými knoflíčky, které pochodovaly jako vojáčky od palce k lýtku – a také bílou – volné tílko, náramky z falešných perel kolem zápěstí – a vlasy měla stažené do culíku stuhou v barvě semínek granátového jablka. Byly naprosto bílé s několika pruhy černé barvy, jako by někdo vylil naftu na mramorovou podlahu, a oči měla bledé jako led. V denním světle je mhouřila. Z toho, jak vypadala, se dalo soudit, že už to je nějaký čas, kdy byla naposledy na slunci. Její kuffík na kolečkách byl jasně růžový s namalovanými sedmikráskami. S největší pravděpodobností si ho nekupovala.

Zvedla ruku, aby si zaclonila oči, a podívala se na budovu. Zarazila se u tabule, která visela z okapu verandy. Velkými písmeny na ní stálo: DOMOV ELEANOR WESTOVÉ PRO NEZVLADATELNÉ DĚTI. Pod tím bylo menšími písmeny ještě přidáno: ŽÁDNÝ PODOMNÍ PRODEJ, ŽÁDNÉ NÁVŠTĚVY, ŽÁDNÉ VÝPRAVY.

Dívka zamrkala. Sklonila ruku. A pomaličku vykročila ke schodům.

Ve třetím patře sídla pustila Eleanor Westová záclonu, a zatímco se látka třepotavě vracela na své původní místo, otočila se ke dveřím. Eleanor působila jako dobře zachovalá dáma kolem sedmdesátky, přestože se její skutečný věk blížil stovce. Cestování zeměmi, které kdysi navštěvovala, jí zamíchalo vnitřními hodinami tak, že bylo pro čas obtížné na její tělo působit důsledně. Někdy byla za svou dlouhověkost vděčná, protože jí to umožňovalo pomáhat více dětem, než které by kdy mohla vidět, kdyby neotevřela dveře, které otevřela, a kdyby se rozhodla nikdy neopustit řádnou cestu životem. Jindy si říkala, jestli svět někdy zjistí, že existuje – že byla tou malou Ely Westovou, nezvedenou holčičkou, a že je i po těch letech pořád ještě naživu –, a co se s ní stane, až to nastane.

Ale prozatím byla její záda silná a oči jasné jako v ten den, kdy v sedmi letech uviděla otvor mezi kořeny stromu na otcově pozemku. A i když teď měla bílé vlasy a pleť jí zjemněla vráskami a vzpomínkami, nezáleželo na tom. Okolo očí se jí stále skvělo něco nedokončeného, ještě nebyla hotová. Byla příběhem, ne epilogem. A pokud se rozhodla vyprávět si vlastní život pěkně jedno slovo po druhém, když scházela po schodech a chystala se uvítat nově příchozí studentku, tak to nikomu neubližovalo. Vyprávění bylo zkrátka zvyk a zvyk je, jak známo, železná košile.

Někdy je to jediné, co tělo ještě má.

Nancy stála jako zkamenělá uprostřed foyeru. Rukou křehovitě svírala držadlo kufru, rozhlížela se a snažila se zjistit, co má dělat dál. Nebyla si jistá, co vlastně čekala od „speciální školy“, kam ji rodiče odeslali, ale rozhodně to nebylo tohle... tenhle elegantní venkovský dům. Stěny byly vytapeťované staromódním potiskem růží a popínavých plaméneků a vybavení – i v této záměrně málo zařízené hale – starobylé, z pevného leštěného dřeva s mosaznými prvky, které ladily s ladným obloukem zábradlí. Podlaha byla z třeshňového dřeva, a když se Nancy podívala vzhůru, přičemž se snažila zvednout pouze oči, a ne bradu, uviděla propracovaný lustr v podobě rozvitého květu.

„Ten vytvořila jedna z našich absolventek,“ ozval se hlas. Nancy odtrhla pohled od lustru a otočila se ke schodišti.

Sestupující žena byla hubená, jak už někdy starší dámy bývají, ale měla rovná záda a její ruka spočívala na zábradlí spíš jen jako doprovod, a ne opora. Měla stejně bílé vlasy jako Nancy, jen bez vzdorných pramenů černé, které jí kolem hlavy tvořily účes připomínající odkvetlou pampelišku. Vypadala by jako naprosto vážená dáma nebýt zářivě oranžových kalhot doplněných ručně pleteným svetrem v barvách duhy a náhrdelníkem z polodrahokamů, jejichž barvy spolu ani v nejmenším neladily. Nancy proti své nejlepší vůli vykulila oči a hned se za to na sebe naštvála. Každým dnem ztrácela něco ze své strnulosti. Zanedlouho bude stejně neklidná a nestálá jako všichni žijící a pak už nikdy nenajde cestu zpátky domů.

„Ve skutečnosti je to všechno sklo, samozřejmě, tedy kromě částí, které ze skla nejsou,“ pokračovala žena a zjevně ji